

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců: **a) B. P. C., a.s., b) Ing. L. L. X.**, oba zastoupeni JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 24, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1 – Malá Strana, **za účasti** Pozemkového fondu ČR, se sídlem Ve Smečkách 33, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 9. 6. 2005, čj. 8854/2005, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Ca 229/2005, o kasační stížnosti žalobce ad a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2006, č. j. 10 Ca 229/2005 - 97,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osobě zúčastněné **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Ministr kultury (dále též „ministr“) rozhodnutím ze dne 9. 6. 2005, čj. 8854/2005, podle § 61 odst. 2 a 3 ve spojení s § 59 odst. 2 spr. ř. [v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu] zamítl rozklad žalobců ad a) a ad b) a potvrdil rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 23. 2. 2005, čj. 10844/2003 (dále jen „rozhodnutí Ministerstva kultury“). Tímto rozhodnutím Ministerstvo kultury zrušilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, ze dne 28. 6. 2004, čj. MHMP/57490/2004, (dále jen „rozhodnutí Magistrátu“). Magistrát vydal rozhodnutím podle § 14 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), závazné stanovisko ve věci novostavby administrativního domu L. s. na pozemcích parc. č. 674, 675, 676, 677, 678 a 679, k. ú. B., M. H., P. 6., podle kterého byla příprava prací v rozsahu předložené dokumentace pro územní řízení z 12/2002, č. zak AJT-LORD/01/03-02, přípustná, za podmínky horizontálního a vertikálního členění fasády. Magistrát hlavního města Prahy uvedl, že si pro své rozhodnutí vyžádal odborné vyjádření Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště, neboť dotčené pozemky se nacházejí na území památkové zóny. Národní památkový ústav podle § 14 odst. 6 zákona o státní památkové péči konstatoval, že navrhované práce ve věci novostavby administrativního domu L. s. považuje za vyloučené. Magistrát hlavního města Prahy se neztotožnil s odborným vyjádřením Národního památkového ústavu, při rozhodování dále vzal v úvahu připomínky účastníka řízení a zohlednil závěry z projednání věci Sborem expertů památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy. Uzavřel, že v širším měřítku dochází v daném území k celkové změně urbanistické struktury takovým způsobem, že nelze striktně trvat na zachování historického půdorysu zástavby a jemu odpovídající prostorové a hmotové skladbě objektů, tak jak to požaduje vyhláška č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, o prohlášení části území hlavního města Prahy za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany, přičemž dodal, že urbanistický zásah považuje za přiměřený a hmotově odpovídající změněným podmínkám.

Rozhodnutí Magistrátu nabylo právní moci dne 30. 6. 2004 a na základě podaných podnětů jej přezkoumalo mimo odvolací řízení Ministerstvo kultury v režimu § 65 spr. ř. Podněty upozorňovaly především na rozpor rozhodnutí Magistrátu s vyhláškou č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy. Dále uváděly, že v obdobné věci již Ministerstvo kultury rozhodnutí Magistrátu ze dne 15. 1. 2003 zrušilo, přičemž Magistrát hlavního města Prahy opětovně vydal nezákonné rozhodnutí, aniž by bral v úvahu závěry Ministerstva kultury k předcházejícímu nezákonnému rozhodnutí Magistrátu. Odkazovaly rovněž na skutečnost, že se Magistrát hlavního města Prahy nedostatečně vypořádal se všemi podklady pro rozhodnutí, jeho odůvodnění trpí vadami a je tak v rozporu s požadavky vyjádřenými v § 47 odst. 3 spr. ř. Rovněž poukazovaly na to, že rozhodnutí Magistrátu nerespektuje veřejný zájem na ochraně památkové péče před individuálními zájmy ani odborné vyjádření Národního památkového ústavu, přičemž nerozebírá důvody, pro které se s ním neztotožňuje a ani neuvádí jeho závěry.

Ministerstvo kultury rozhodnutím ze dne 23. 2. 2005, čj. 10844/2003, podle § 65 odst. 2 spr. ř. zrušilo rozhodnutí Magistrátu pro nezákonnost, neboť v něm shledalo rozpor s vyhláškou č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, a dále pro nepřezkoumatelnost, neboť se nevypořádalo s podkladem pro rozhodnutí způsobem, jaký vyžaduje § 47 odst. 3 spr. ř. Ministerstvo kultury dále sdělilo, že se v minulosti obdobnou věcí již zabývalo, když zrušilo rozhodnutí Magistrátu ze dne 15. 1. 2003 v podobě závazného stanoviska pro jeho nezákonnost, pramenící z jeho rozporu s vyhláškou č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy. Uvedlo, že Magistrát v rozhodnutí nevzal v úvahu názor Ministerstva kultury v předcházejícím obdobném řízení, dále vytklo, že v rozhodnutí Magistrát neodůvodnil své odlišné závěry od odborného vyjádření, které představovalo podklad pro vydání rozhodnutí, což způsobilo jeho nepřezkoumatelnost. Vyslovilo se i k možnosti dotčení nabytých práv v dobré víře, kdy přezkoumávané rozhodnutí sice práva přiznalo, v důsledku nového projednání věci navazujících na rozhodnutí Magistrátu v jiných řízeních však nemohla být tato práva dosud konzumována.

Rozhodnutí Ministerstva kultury napadli shodně rozkladem žalobci ad a) a b). O podaném rozkladu rozhodl ministr kultury rozhodnutím ze dne 9. 6. 2005, čj. 8854/2005, tak, že rozklad zamítl a shora uvedené rozhodnutí Ministerstva kultury potvrdil. Ministr uvedl, že Ministerstvo správně zrušilo pravomocné rozhodnutí Magistrátu pro nezákonnost

z důvodu jeho rozpornosti s vyhláškou č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, přičemž i on shledal rozhodnutí Magistrátu nepřezkoumatelným z důvodu jeho nedostatečného odůvodnění ve smyslu § 47 odst. 3 spr. ř., s tím, že důvody zrušení rozhodnutí Magistrátu Ministerstvo kultury ve svém rozhodnutí jasně vymezilo. Shledal za opodstatněné, pokud se Ministerstvo kultury odvolávalo na předchozí řízení, neboť se týká téže věci a týchž pochybení. Dále konstatoval, že vyhláška č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy je platnou součástí právního řádu a námitku, že Ministerstvo kultury bylo povinno pro posouzení její zákonnosti předložit, po přerušení řízení, věc Ústavnímu soudu, shledal bezpředmětnou a nadbytečnou. Uzavřel, že Magistrát se ve svém rozhodnutí s podkladem v podobě odborného vyjádření nevypořádal, jiný si neopatřil, přičemž své odlišné stanovisko neodůvodnil, což způsobilo jeho nepřezkoumatelnost. Z těchto důvodů ministr rozhodnutí Ministerstva kultury potvrdil a rozklad zamítl.

Rozsudkem ze dne 27. 6. 2006, č. j. 10 Ca 229/2005 - 97, Městský soud v Praze žalobu žalobců ad a) a ad b) jako nedůvodnou zamítl. Žalobce v žalobě uvedl, že z rozhodnutí Ministerstva kultury a posléze i rozhodnutí ministra nejsou patrné důvody nezákonnosti v takovém rozsahu, aby to odůvodnilo zásah do pravomocného rozhodnutí Magistrátu režimem § 65 spr. ř. Dále namítl, že rozhodnutí Magistrátu je nejen zákonné, ale že je vydané v mezích správního uvážení, kdy nezákonnost nemůže pramenit z toho, že se Magistrát hlavního města Prahy odchýlil od odborného vyjádření. K tomu soud shrnul, že rozhodnutí Magistrátu bylo zrušeno pro rozpor s obecně závazným právním předpisem v podobě vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy a pro nepřezkoumatelnost vzhledem k jeho nedostatečnému odůvodnění podle § 47 odst. 3 spr. ř. Konstatoval, že Magistrát svým rozhodnutím umožnil zcela vágní přístup k dodržování zákonnosti, což, jako porušení jednoho z principů právního státu, nemohl přezkumný správní orgán přehlížet. Rozhodující pro zrušení rozhodnutí Magistrátu byla jeho rozpornost s vyhláškou č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy.

Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že byla vzájemně nepřipustně směřována dvě jiná správní řízení. Dodal, že Magistrát hlavního města Prahy se opakovaně zabýval návrhem v téže věci, přičemž jeho předchozí rozhodnutí pro nezákonnost a nedostatečnost vypořádání se s odborným vyjádřením Ministerstvo kultury zrušilo. V této souvislosti vyjádřil názor, že bylo logické a správné, pokud správní orgány odkázaly na svá předešlá rozhodnutí v obdobné věci, neboť nastanou-li při rozhodování správních orgánů opakovaně tytéž skutečnosti vedoucí ke zrušení rozhodnutí, týkají-li se navíc opakovaného návrhu v téže věci, a Magistrát hlavního města Prahy již byl v rámci předchozího řízení upozorněn na nutnost dodržování právních předpisů, pak bylo zcela na místě tuto skutečnost ve zrušujících rozhodnutí uvést a zdůraznit.

Námitku týkající se nutnosti přerušení správního řízení a špatného odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně podání návrhu Ústavnímu soudu soud neshledal důvodnou. Dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly podle platných právních předpisů, kterými jsou vázány, tedy i podle vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, přičemž shledal za adekvátní, že správní řízení v daném případě za účelem posouzení zákonnosti vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, nebylo přerušeno. Přisvědčil sice žalobcům, že odůvodnění rozhodnutí Ministerstva kultury a posléze i rozhodnutí ministra je v rozsahu ohledně možnosti podání návrhů k Ústavnímu soudu podle článku 95 Ústavy nesprávné, nicméně podle něj tato nesprávnost nemohla vést ke zkrácení procesních práv žalobců a ani k nesprávnému rozhodnutí ve věci samé.

Rovněž nepřisvědčil žalobcům, že nebylo nutné, aby Magistrát v rozhodnutí podrobným způsobem hodnotil odborné vyjádření, neboť podle § 47 odst. 1 spr. ř. nebylo

třeba odůvodnění vůbec vydat, když se navíc Magistrát ve svém rozhodnutí s podkladem stejně náležitě vypořádal a provedl jeho hodnocení. Podle názoru soudu má správní orgán povinnost svá rozhodnutí řádně zdůvodňovat, zejména jsou-li ve správním řízení vydány obligatorní podklady pro rozhodnutí. Nelze akceptovat absenci seriózně zdůvodněného vlastního názoru, jímž by Magistrát hlavního města Prahy odůvodnil svůj odlišný závěr od závěrů uvedených v odborném vyjádření. Magistrát se měl v rozhodnutí vypořádat s odborným vyjádřením jako podkladem pro rozhodnutí, kdy odvolání se na závěry Sboru expertů je nedostatečné, přičemž k němu sám, kromě konstatování, že s ním nesouhlasí, nic neuvedl. Soud dále vyjádřil, že odůvodnění rozhodnutí Magistrátu nelze považovat za řádné odůvodnění ve smyslu § 47 odst. 3 spr. ř., neboť z něj nelze seznat, jakými úvahami byl Magistrát hlavního města Prahy veden při hodnocení odborného vyjádření. V rozhodnutí Magistrátu chybí jakákoli úvaha, z níž by bylo zřejmé, že se jako orgán státní památkové péče při vydání svého závazného stanoviska řídil a respektoval vyhlášku č. 10/1993 Sb., když se od dodržování této vyhlášky sám ve svém rozhodnutí distancoval. Soud uzavřel, že v daném případě nebylo možné využít postup § 47 odst. 1 spr. ř. a vydat rozhodnutí bez odůvodnění, neboť rozhodnutí o závazném stanovisku obsahuje podmínku, čímž Magistrát hlavního města Prahy nevyhověl účastníkům v plném rozsahu. V takovém případě odůvodnění rozhodnutí Magistrátu mělo odpovídat požadavkům § 47 odst. 3 spr. ř., přičemž dospěl k závěru, že předmětné rozhodnutí Magistrátu řádně odůvodněno není.

Nedůvodnou soud shledal i žalobní námitku, že nezákonnost rozhodnutí Magistrátu nemůže být odvozována z toho, že při svém rozhodování nebral v úvahu stanovisko nadřízeného orgánu, které bylo vydáno v rámci jiného správního řízení a Magistrát hlavního města Prahy jím proto nebyl vázán. Soud k tomu dodal, že v obou rozhodnutích je jasně uvedeno, z jakých důvodů bylo rozhodnutí Magistrátu zrušeno, přičemž těmito důvody byla nezákonnost a nepřezkoumatelnost, nikoli odlišný závěr z odborného vyjádření či Ministerstva kultury. K tomu soud odkázal na skutečnost, že Magistrát ve svém rozhodnutí nerespektoval výtky, kterých se mu dostalo v předešlém obdobném řízení, přičemž se dopustil opětovně shodných chyb.

Vypořádal se i s tvrzeným nedostatkem pravomoci při vydání a vlastní nezákonností vyhlášky č. 10/1993 Sb., kdy rozpornost rozhodnutí Magistrátu s jejím obsahem byla hlavním důvodem zrušení rozhodnutí Magistrátu. Uvedl, že zákon č. 425/1990 Sb., o okresních úřadech, úpravě jejich působnosti a o některých dalších opatřeních s tím souvisejících, který obecně přenesl výkon státní správy z krajských národních výborů, v daném případě při postupu podle § 6 odst. 1 zákona o státní památkové péči na Ministerstvo kultury, se nevztahoval na území hlavního města Prahy v důsledku existence speciální právní úpravy dané zákonem č. 418/1990 Sb., o hlavním městě Praze, účinnému ke stejnému dni. Soud nepřisvědčil žalobcům ani v námitce nepřihlédnutí k předešlému závaznému stanovisku Magistrátu k přípustnosti odstranění objektů ze dne 27. 5. 2002, neboť otázka demolice nebyla předmětem tohoto řízení.

Soud neshledal důvodnou poslední námitku žalobců vztahující se toliko k formálním náležitostem rozhodnutí ministra, která vytykala, že na doručeném písemném vyhotovení jeho rozhodnutí nebyl uveden podpis ministra, nýbrž pouze podpis jiné osoby s dovětkem „za správnost vyhotovení“. Soud konstatoval, že z hlediska požadavků § 47 odst. 5 spr. ř. se sice jedná o pochybení, nicméně skutečnost, že originál žalobou napadeného rozhodnutí, který je obsažen ve správním spise, je opatřen podpisem ministra, a to za situace, kdy žalobcům byla doručena rozhodnutí bez jeho podpisu, sama o sobě nemohla způsobit nezákonnost tohoto rozhodnutí. Opačný výklad by byl podle soudu formalistický, kdy není

pochyb, že jde skutečně o rozhodnutí ministra, který jej v originále podepsal. S ohledem na tyto všechny skutečnosti soud žalobu žalobců jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce ad a) (dále jen „stěžovatel“) nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V ní uvedl, že považuje rozhodnutí Magistrátu za zákonné a vydané v mezích správního uvážení k tomu příslušným orgánem. Podle stěžovatele nebyly splněny zákonné předpoklady podle § 65 spr. ř. pro zrušení pravomocného rozhodnutí Magistrátu v mimoodvolacím řízení. Považuje proto rozhodnutí Ministerstva kultury za nezákonné, neboť k jeho vydání nebyl dán důvod, přičemž toto rozhodnutí ani neuvádí a ani neprokazuje konkrétní protiprávnost rozhodnutí Magistrátu. Za nezákonné, a to ze shodných důvodů, považuje i rozhodnutí ministra. Ani jedno z rozhodnutí neuvádí, v čem konkrétně mělo rozhodnutí Magistrátu porušit meze správního uvážení, které by vedlo k jeho nezákonnosti. Stěžovatel shrnul, že neexistovaly důvody pro zrušení pravomocného rozhodnutí Magistrátu.

Stěžovatel dále vytknul, že se soud k žalobní námitce, podle níž nebyl vymezen konkrétní věcný důvod rozporu rozhodnutí Magistrátu s vyhláškou č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy, omezil jen na obecná a nesprávná konstatování, kdy ani nevzal v úvahu, že vyhláška sama nevyžaduje striktní, nýbrž mnohem volnější dodržování a zohledňování měřítka dosavadní zástavby. Z rozsudku soudu tak podle stěžovatele není jasné, v čem konkrétně mělo rozhodnutí Magistrátu shora uvedenou vyhlášku porušit, když se omezil jen na zcela nekonkrétní vyjádření. Zopakoval, že nebyl důvod ke zrušení rozhodnutí Magistrátu ani v rozsahu jeho tvrzené nepřezkoumatelnosti, neboť rozhodnutí Magistrátu se velmi podrobně vypořádalo s jedním z podkladů tohoto rozhodnutí v podobě nesouhlasného odborného vyjádření Národního památkového ústavu. Soud, stejně jako správní orgány ve správním řízení, nevzal v úvahu § 47 odst. 1 spr. ř., podle něhož nejsou kladeny takové požadavky na odůvodnění rozhodnutí, kterým je plně vyhověno všem účastníkům správního řízení. Stěžovatel podotkl, že žádný z účastníků údajným nedostatečným odůvodněním neutrpěl na svých právech a označil názor soudu, že při stanovení podmínky Magistrát hlavního města Prahy nevyhověl v plném rozsahu návrhu, za formalistický a nezákonný. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2006, č. j. 10 Ca 229/2005 - 97, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný a osoba zúčastněná se k podané kasační stížnosti nevyjádřili.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná stěžovatel v ní namítá důvod odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 vázán. Nejvyšší správní soud při tom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle stěžovatele spočívá v tom, že soud nepřihlédl k jeho žalobní námitce, že nebyly dány důvody ke zrušení pravomocného rozhodnutí Magistrátu rozhodnutím Ministerstva kultury postupem přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 s. ř. s. a jeho následném potvrzení

rozhodnutím ministra při současném zamítnutí rozkladu, když rozhodnutí Magistrátu stěžovatel považuje za zákonné a vydané v mezích správního uvážení.

Podle Nejvyššího správního soudu vyplývají ze správních rozhodnutí Ministerstva kultury a posléze i ministra zcela jasně a zřetelně důvody, pro které bylo pravomocné rozhodnutí Magistrátu o závazném stanovisku zrušeno postupem přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení v režimu § 65 spr. ř. Soud prvního stupně v této souvislosti nijak nepochybil, když shrnul, že těmito důvody byla nezákonnost rozhodnutí Magistrátu i jeho nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud považuje tyto stížnostní námitky za nedůvodné a dodává, že rozhodnutí obsahují přesnou konkretizaci toho, v čem Magistrát ve svém rozhodnutí pochybil, když důvodem nezákonnosti byl shledán rozpor rozhodnutí Magistrátu s požadavky vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy a jeho nepřezkoumatelnost. Tím, že Magistrát ve svém rozhodnutí nerespektoval závazná ustanovení a požadavky citované vyhlášky, které představují prostor a současně meze pro správní uvážení a uvedenou vyhlášku nezákonným způsobem přizpůsobil pro své vlastní rozhodování v dané věci, stalo se jeho rozhodnutí rovněž nezákonným. Nejvyšší správní soud dále konkretizuje, že jak v rozsudku soudu prvního stupně, tak i v obou navazujících správních rozhodnutích je jasně uveden věcný důvod rozporu rozhodnutí Magistrátu s vyhláškou č. 10/1993 Sb., kdy důvodem v rovině nezákonnosti bylo shledáno porušení požadavků čl. 2, čl. 3 písm. a) a d) a čl. 4 písm. d) výše zmíněné vyhlášky, ale ve svém důsledku i § 47 odst. 3 spr. ř. v rovině nepřezkoumatelnosti, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí je rovněž rozhodnutím nezákonným. Vyšší míra obecnosti při vyslovení rozporu s konkrétními ustanoveními vyhlášky č. 10/1993 Sb. hl. m. Prahy je způsobena i mírou obecnosti přezkoumávaného rozhodnutí Magistrátu o vydání závazného stanoviska. Rozhodnutí Magistrátu se vyslovovalo k přípustnosti prací v rozsahu předložené dokumentace pro územní řízení, tedy k otázce mnohem obecnější, než jaká by byla řešena v dalších navazujících správních řízeních, kdy by bylo možné od správních orgánů očekávat ještě více specifikované a konkretizované uvedení případných porušení právních předpisů. Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí Ministerstva kultury i rozhodnutí ministra obsahují zcela konkrétní důvody, pro které bylo rozhodnutí Magistrátu zrušeno. Tyto důvody ve svém rozhodnutí správně uvedl i soud prvního stupně.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že nebyl dán důvod ke zrušení rozhodnutí Magistrátu v rovině jeho nepřezkoumatelnosti. Soud prvního stupně správně uvedl, že stanovením podmínky v rozhodnutí Magistrátu o závazném stanovisku, podle které fasáda bude členěna horizontálně a vertikálně, vylučuje, aby toto rozhodnutí mohlo být považováno za rozhodnutí, jež ve smyslu § 47 odst. 1 spr. ř. odůvodnění nepotřebuje, neboť se v něm nevyhovuje účastníkům řízení v plném rozsahu. Nejvyšší správní soud dodává, že stanovením, byť třeba i marginální a dílčí podmínky ve správním rozhodnutí, nedochází k vyhovění účastníkovi v plném rozsahu a splnění požadavků § 47 odst. 1 spr. ř., aby odůvodnění takové rozhodnutí nemuselo obsahovat. Nejvyšší správní soud považuje za vyloučené, aby k návrhu účastníka, kdy je posléze vydáno kladné a vyhovující rozhodnutí s podmínkou, toto rozhodnutí vůbec odůvodnění neobsahovalo, neboť by tím ve svém důsledku nebyly seznatelné důvody, které vedly rozhodující správní orgán k vyslovení jeho podmínky, čímž by se jeho rozhodnutí stalo nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud odmítá, že by šlo o formalistický a nezákonný postup, jak uvádí stěžovatel, naopak jej považuje za postup odpovídající požadavkům výkonu veřejné správy jako dobré správy. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že důvodem nepřezkoumatelnosti byla absence odůvodnění, v němž by Magistrát hlavního města Prahy uvedl, z jakých důvodů se osobně neztotožnil s negativním odborným vyjádřením a jak celou věc sám posoudil. K této otázce se již správně vyjádřil soud prvního stupně, nicméně Nejvyšší

správní soud považuje za účelné jeho vyjádření doplnit. Podle § 47 odst. 3 spr. ř. v odůvodnění rozhodnutí, nepoužije-li se postup § 47 odst. 1 *in fine* spr. ř., je povinen správní orgán uvést, které skutečnosti byly podkladem pro jeho rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při používání právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Úkolem a cílem odůvodnění je dát celému rozhodnutí přesvědčivost, při uvedení všech skutečností, které byly relevantní pro vydání rozhodnutí. Jsou-li v průběhu správního řízení rozhodujícím správním orgánem získávány zvláštními právními předpisy předvídané podklady pro vydání rozhodnutí, je povinností rozhodujícího správního orgánu tyto podklady ve svém rozhodnutí nejen označit a uvést, ale rovněž i sdělit jejich obsah. Nejvyšší správní soud dodává, že povinnost správních orgánů vyjadřovat se k podkladům stíhá podle § 32 odst. 2 spr. ř. nejen vyjadřování se k podáním, návrhům, vyjádřením, důkazům, ale právě i též k podkladům, které jsou zvláštními právními předpisy stanoveny jako obligatorní podklady, které je tedy povinen si rozhodující správní orgán opatřit. Ztotožní-li se následně rozhodující správní orgán s těmito podklady, měl by uvést důvody, proč tomu tak učinil. Neztotožní-li se s těmito podklady, tím spíše by měl správní orgán ve svém odůvodnění uvést a řádně zdůvodnit jím zastávaný odlišný názor. Podle Nejvyššího správního soudu, shodně se správními orgány a soudem prvního stupně, těmito požadavkům Magistrát hlavního města Prahy nedostál, což učinilo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s.

O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plnění by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

